

Strategia Binecuvântată

Cuprins

1. Strategia Binecuvântată
2. Mersul pe scândură
3. Umblarea în Duhul
4. Note de subsol

„Urmărirea noastră neînduplecată a cunoașterii” ne-a alungat din „locul nostru fericit,” până când ajungem să ne temem să ne întoarcem, de frica prețului plătit de ego sau vanitate.

<https://preparingyou.com/wiki/Trees>

Strategia Binecuvântată

În ultimii patruzeci de ani am predicat un mesaj într-o singură propoziție, în trei pași.

Pocățiți-vă! Căutați Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.^[1]

Aceasta este ceea ce propovăduiau Ioan și Isus, însă puțini oameni înțeleg astăzi ce însemna cu adevărat acest lucru sau genialitatea planului lor.

Chiar și cele mai simple instrucțiuni sunt ignorate zilnic în aproape fiecare biserică, astfel încât majoritatea creștinilor nici măcar nu știu ce înseamnă să te pocăiești, cu atât mai puțin semnificația botezului și ce înseamnă acesta pentru practicile lor zilnice de religie curată și pentru statutul lor public.

Adevărul și înțelepciunea planului — această cale alternativă pentru societate — sunt remarcabil de simple. Strategia este bun-simț de bază, odată ce facem un pas înapoi față de ceea ce am fost învățați să credem, mai ales despre religie, și începem să facem ceea ce Hristos a poruncit cu adevărat.

Planul lui Cain, al lui Nimrod, al lui Faraon și al Cezarilor lumii a inclus întotdeauna o ofertă de beneficii. Acești oameni pretindeau că sunt binefăcători, dar în realitate exercitau autoritate unii peste alții. Au făcut aceasta asumându-și puterea naturală a taților fiecărei familii, tați care și-au neglijat responsabilitățile firești față de familiile și vecinii lor.

Este la fel și astăzi.

Prin propria lor lene, oamenii urmează practici lacome care îi reduc la nimic mai mult decât „resurse umane” și garanți pentru datorie. Acea datorie crește până când îi blestemă pe copiii lor cu o robie din care nu pot scăpa. Orice speranță ar fi pierdută, dacă nu ar exista strategia căutării Împărăției lui Dumnezeu și a neprihăririi Lui. Nu poți să vă mușcați unii pe alții și să te aștepti să nu fiți devorați unii de alții, mai ales într-o democrație socială.^[2]

Împărăția lui Dumnezeu înseamnă, în mod simplu, dreptul de a fi guvernat de Dumnezeu în cer prin inima și mintea ta, mai degrabă decât de a fi guvernat de oameni și de dumnezeii cei mulți cărora oamenii le dau putere. În Împărăția lui Dumnezeu, omul are acces la drepturile sale naturale, date de Dumnezeu, dar le poate menține doar printr-o practică sânguincioasă^[3] a carității fierbinți față de alții. Cu alte cuvinte, trebuie să-i pese de drepturile aproapelui său la fel de mult ca de ale sale.

După ani de împărtășire a acestui mesaj, începem acum să vedem câțiva slujitori și membri ai congregațiilor care par să aibă cu adevărat o idee despre ce înseamnă toate acestea. Ei se întâlnesc, discută și se străduiesc să facă

ceea ce Ioan, Isus și apostolii au spus să facă și încep să funcționeze mai mult ca biserica primară... în lume, dar nu din lume.

Există o curbă mare de învățare în căutarea acelei Împărății așa cum a făcut-o biserica timpurie, iar acești slujitori au învățat făcând. Iar cei din congregațiile lor care participă învață de la ei.

Însă slujitorii sunt doar o mică parte din biserica în general. Bătrânii familiilor și bărbații și femeile care caută Împărăția lui Dumnezeu sunt atât o parte a Bisericii, cât și scopul ei. Acești bătrâni și slujitorii care se conectează în rețea formează o adunare legitimă, pe care o numim un CORE.

De ce este importantă o adunare *legitimă* voluntară?

Pentru că Isus știe: „Nu este oare îngăduit să fac ce vreau cu ale mele? Sau este ochiul tău rău, pentru că eu sunt bun?” (Matei 20:15)

O adunare este legitimă atunci când este o adunare dreaptă, conectată cu alte adunări libere.

Întreaga lume a revenit în robie cu mult timp în urmă, iar acea robie este pecetluită prin datorie. Dumnezeu ne-a avertizat iar și iar că, dacă vom face contrariul voii Lui, El nu ne va asculta.^[4]

„Nimeni nu este mai fără speranță în robie decât cel care crede în mod fals că este liber.” Johann Wolfgang von Goethe

De secole am fost învățați că:

„Adevărații distrugători ai libertăților poporului sunt aceia care răspândesc printre ei daruri, donații și beneficii.” Plutarh

și:

„Masele continuă cu un apetit pentru beneficii și cu obiceiul de a le primi printr-o regulă de forță și violență. Poporul, obișnuit să se hrănească pe cheltuiala altora și să depindă de proprietatea altora pentru traiul său... instituie domnia violenței;^[5] și acum, unindu-și forțele, masacrează, alungă și jefuiesc,^[6] până când degenerază din nou în sălbatici desăvârșiți și își găsesc iarăși un stăpân și un monarh.” Polybius

Statul autoritar folosește forța și violența pentru a deveni binefăcătorul poporului. El obligă o clasă de cetățeni să asigure bunăstarea altelei. Hristos a interzis acest tip de guvernare. El ne-a spus să nu-i facem pe tații de pe pământ binefăcătorii noștri.

Mersul pe scândură

Ne-am adus din nou asupra noastră propria încurcătură cu elementele lumii,^[7] pentru că nu am fost dreți așa cum ni s-a spus. Prin lăcomie am ajuns marfă de vânzare și am fost prinși în datorie și robie.^[8]

Desigur, potrivit lui Dumnezeu vrea să te facă să crezi că nu trebuie să faci voia Tatălui și că vei fi mântuit oricum. Aceasta este contrar a ceea ce a spus Hristos.^[9]

Oamenii au fost leneși^[10] pe calea neprihănirii.

Sunt întrebat mereu de oameni: „Cum ieși din sistem?” Deși răspunsul este simplu, nu este atât de practic.

Mersul pe scândură te înecă

A ieși este puțin ca și cum ai sări peste bord de pe o corabie de piraiți sau ai merge pe scândură. Dacă nu poți merge pe apă, s-ar putea să vrei o strategie diferită.

Hristos ne-a dat acea strategie binecuvântată spunându-ne să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.

El nu a încorporat oamenii într-o împărăție prin contracte și jurăminte, ci a rânduit Biserica. Biserica a fost modelată după ceea ce leviții, biserica din pustie, trebuiau să facă. Ei trebuiau să fie un stat de azil, astfel încât oamenii să se poată aduna și să aibă o guvernare care să *nu exercite autoritate unii peste alții*,^[11] dar care să poată totuși furniza serviciile guvernării.^[12]

Îngrijiiți-vă unii de alții prin Legea desăvârșită a libertății.

Cheia este acel sistem al Corbanului și al Religiei Curate, în locul religiei publice. Aici se află adevăratul conflict creștin, care îi desparte de lume.^[13]

Biserica este „o formă de guvernare.” Ea nu este angajată în comerț sau afaceri. Nu pentru că nu ar semăna cu comerțul sau afacerile, ci din cauza statutului slujitorilor rânduiți care acționează ca supraveghetori ai Altarelor cu Scop Sacru ale unui trust divin. Cei care au studiat *Raportul Bisericii Libere* pot înțelege ce spun.

Oamenii folosesc termeni precum „trust-uri pure,” dar ele nu există cu adevărat, pentru că oamenii nu sunt „puri.” Există legături și conexiuni peste tot și, deși poate că te-aș ierta eu dacă aș fi judecător, judecătorii lumii își vor proteja bunurile și nu te vor lăsa să pleci ca individ. Hristos și Moise au avut

un plan. A fost același plan. Isus l-a făcut mai bun, dar noi trebuie să decidem ce rol vrem să jucăm în acel plan.

Biserica este instituția lui Hristos pentru a furniza servicii în cadrul guvernării Sale. Ea a fost rânduită pentru „mica Sa turmă.”^[14] Este compania Lui, Trustul Lui Pur... Lucrul care face ca Biserica Sa să fie un trust pur, un Altar cu Scop Sacru al unui trust divin, este faptul că împlinește voia Celui care a întemeiat-o, Hristos.

Dacă slujitorii Bisericii Lui nu fac ceea ce a spus Hristos să facă, atunci nu suntem Biserica Lui.

El a spus: fiți separați.^[15]

Hrănește oile Mele.^[16]

Păziți poruncile.^[17]

Iubiți-vă unii pe alții.^[18]

Umblarea în Duhul

„Pentru ca dreptatea Legii să se împlinească în noi, care nu umblăm după firea pământească, ci după Duhul.” Romani 8:4

Biserica trebuie să fie sistemul de asistență socială și de îngrijire a sănătății al lui Hristos.

FEMA lui Hristos,
sistemul educațional al lui Hristos,
Biserica întemeiată de Hristos.^[19]

Aceasta înseamnă că avem nevoie de slujitori care umblă în Duhul și de bătrâni care lucrează pentru un scop comun, într-un protocol dezinteresat, orientat spre slujire/serviciu, care îi întărește pe cei săraci.

Cum îi vei cunoaște, dacă nu umbli în Duhul?

Nu poți face aceasta fără Duhul Sfânt.

Cum arată aceasta în practică?

Adunări Libere care se unesc cu scopul de a se sluji unii pe alții prin daruri de bunăvoie și slujitori care fac același lucru, pentru a oferi toate beneficiile guvernării, dar numai prin caritate. Toți vin să slujească, în orice capacitate pot.

| „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.” Galateni 5:25

Oamenii care se concentrează pe ideea de a fi liberi, în loc de ideea de a fi responsabili, vor pierde esențialul. Suntem în necaz pentru că nu ne-am ocupat de *lucrurile mai grele ale Legii — judecata, mila și credința* — care includ îngrijirea nevoilor aproapelui nostru și ale văduvelor și orfanilor societății noastre, prin Religia Curată, în domeniile sănătății, educației și bunăstării. Nu trebuie să asigurăm nevoile celor săraci prin practici lacome și prin oameni care se numesc binefăcători, dar care exercită autoritate unii peste alții, așa cum fac socialiștii.

Calea lui Hristos nu era nici ca lumea Romei, nici ca guvernele neamurilor, care se bazează pe acei „tați ai pământului” prin forță, frică și supunere, și care îi aduc pe oameni înapoi în robie, așa cum erau în Egipt. Slujitorii lui Hristos și adevărații creștini nu depind de sisteme de asistență socială care forțează contribuțiile poporului, precum corbanul fariseilor, care *făcea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere*. Mulți oameni au fost înșelați să meargă pe *calea lui Balaam* și a nicolaiților și să iasă din Calea lui Hristos, devenind lucrători ai fărădelegii.

Conflictul creștin cu Roma, în Biserica din primul secol rânduită de Hristos, a existat pentru că ei nu apelau la tații pământului pentru pâinea lor gratuită, ci se bazau pe o rețea voluntară care oferea o slujire zilnică celor nevoiași ai societății, prin credință, nădejde și dragoste, prin daruri de bunăvoie ale poporului, pentru popor și de către popor, prin Legea desăvârșită a libertății, în Adunări Libere, după modelul antic al grupurilor (tuns) sau zecilor,^[20] așa cum a poruncit El.

Creștinii moderni au nevoie de pocăință.

Moise nu a putut elibera poporul din robia Egiptului până când ei nu au început procesul pocăinței. În prezent, nu există nicio cale de a-i scoate pe bătrâni din sistem fără harul și intervenția lui Dumnezeu. Inima lui Faraon este prea împietrită.

De ce ar auzi Dumnezeu rugăciunile noastre și ar elibera poporul, dacă ei nu scot mai mult din Egipt din propriile lor inimi?

Putem construi „statul de azil,” Biserica. Dar cine manifestă duhul dreptății și al jertfei lui Hristos? Cine vine în Numele Lui și în Duhul Său Sfânt?

Hristos a venit să slujească. A venit să-și dea viața. Biserica trebuie să-i adune pe fiii și fiicele risipitoare care sunt dispuși să se întoarcă la casa Tatălui lor, pentru a fi slujitori/ucenici sub termenii Lui. Ei trebuie să învețe tainele cerurilor.

Când sistemul se va prăbuși, bătrânii vor ieși, dar mărire vor vrea și va fi nevoie de toată armura lui Dumnezeu și de multe minuni pentru a supraviețui...

Ceea ce trebuie să facem acum este să lucrăm la zidirea casei drepte a Domnului, adunându-ne și slujindu-ne unii pe alții. Trebuie să ne așezăm în Zecimi și să întindem masa Domnului, așa cum a poruncit El.

Aceasta este pocăința.

Aceasta este întoarcerea de la ceea ce ne-a adus în robie. Dacă vom face aceasta, atunci Dumnezeu ne va auzi rugăciunile și ne va binecuvânta.

Nu căuta să ieși dintr-un sistem formând o aparență de adunare legitimă prin depuneri de acte sau prin revendicări.^[21]

Nu crea o altă religie falsă, cu liste și reguli fariseice de urmat, care îți dau un sentiment de separare și o insignă a unei dreptăți false.

„El le-a răspuns și le-a zis: Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.” Matei 13:11

Caută să intri în Împărăție făptuind neprihănirea și iubindu-vă unii pe alții în slujire, așa cum a spus Hristos, atât în lumea în care te afli legat, cât și adunându-te în sistemul zecilor.

Trebuie să înveți chiar să fii prieten și credincios în mamona nedreaptă, în timp ce plătești tribut ziua și cauți Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui noaptea, îngrijindu-vă unii pe alții. Suntem chemați să trăim prin dragoste, punându-ne viața jos zilnic, luându-ne crucea și iubindu-ne unii pe alții. Dacă poți urma Calea cu răbdare, dragoste și jertfă, atunci te vei apropia de Duhul Sfânt, iar acel Duh Se va apropia de tine.

„El le-a zis: Vouă v-a fost dat să cunoașteți taina Împărăției lui Dumnezeu; dar celor de afară toate li se spun în pilde.” Marcu 4:11

Cu Duhul Sfânt, tainele cerului îți vor fi descoperite.

„El a zis: Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar altora li se spun în pilde, pentru ca, văzând, să nu vadă, și auzind, să nu înțeleagă.” Luca 8:10

Aceasta este strategia binecuvântată.^[22]

Note

---

^{1†} Matei 3:1-2 „În zilele acelea a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustia Iudeii și zicând: ‘Pocățiți-vă, că s-a apropiat Împărăția cerurilor.’”

Marcu 1:3 „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, faceți drepte cărările Lui.”

Matei 6:32 „(Căci după toate aceste lucruri se străduiesc neamurile); căci Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de ele.”

Marcu 1:14 „După ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu.”

Luca 16:16 „Legea și prorocii au fost până la Ioan; de atunci Împărăția lui Dumnezeu este vestită și fiecare se silește să intre în ea.”

Matei 11:12 „De la zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia prin forță și cei ce se silesc pun mâna pe ea.”

^{2†} Prin propria lor lene morală și prin refuzul de a-și asuma responsabilitatea personală, oamenii ajung să urmeze practici lacome care îi dezumanizează treptat, reducându-i la simple „resurse umane” și la garanți impersonali ai unui sistem al datoriei. În acest cadru, omul nu mai este privit ca purtător al chipului lui Dumnezeu, ci ca un instrument economic, evaluat după utilitate, productivitate și capacitatea de a susține obligații financiare care nu se mai încheie niciodată. Datoria astfel acumulată nu rămâne limitată la o generație, ci se rostogolește și se amplifică, devenind o povară transmisă copiilor, care se nasc deja sub semnul unei robii din care nu li se oferă nicio cale reală de ieșire.

Această spirală a lăcomiei, datoriei și dependenței ar conduce inevitabil la pierderea completă a speranței, dacă nu ar exista o alternativă radical diferită de logica sistemelor lumii. Fără strategia căutării Împărăției lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui, omul ar rămâne captiv într-un ciclu închis, în care exploatarea este justificată ca necesitate socială, iar robia este rebranduită drept „siguranță,” „asistență” sau „drept.” În lipsa acestei strategii, nu există eliberare autentică, ci doar redistribuirea poverii, amânarea colapsului și adâncirea nedreptății.

Strategia Împărăției introduce însă o ruptură decisivă în acest cerc vicios. Ea nu promite salvare prin acumulare, competiție sau coerciție, ci prin pocăință, schimbarea direcției vieții și trăirea neprihănirii ca realitate practică. Căutarea Împărăției lui Dumnezeu reorientează omul de la lăcomie la caritate, de la dependență la responsabilitate, de la consumarea aproapelui la slujirea lui. Neprihănirea Lui nu este o etichetă juridică, ci o viață care refuză să participe la sisteme ce produc robie și care caută binele celui alt chiar cu prețul propriei jertfe.

De aceea avertismentul rămâne valabil și necruțător: nu poți să te muști unii pe alții și să te aștepti să nu fiți devorați unii de alții. O societate care funcționează pe baza competiției lacome, a redistribuirii forțate și a beneficiilor obținute prin constrângere, cu atât mai mult într-o democrație socială, își pregătește singură autodistrugerea. Fără Împărăția lui Dumnezeu ca ordine superioară și fără neprihănirea Lui ca normă vie a relațiilor umane, conflictul devine regulă, iar devorarea reciprocă este inevitabilă. Strategia binecuvântată rămâne astfel singura cale prin care speranța nu este anulată, ci restaurată.

^{3†} Proverbe 12:24 „Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșilor va plăti bir.”

^{4†} „... veți striga în ziua aceea din pricina împăratului vostru pe care vi i-ați ales, și Domnul nu vă va asculta...” 1 Samuel 8:18

„Duceți-vă și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales; să vă scape ei în vremea necazului vostru.” Judecători 10:14

Ioan 9:31 „Știm că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși; dar dacă cineva este cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă.”

Judecători 10:14; Deuteronom 1:43; 3:26; 30:17; 1 Samuel 8:18; Iov 35:13; Psalmi 5:5; 6:8; 66:18; Proverbe 1:26-28; Isaia 1:15; Ieremia 11:14; Ezechiel 8:18; Mica 3:4; Habacuc 1:2; Zaharia 7:13; Matei 6:15; 25:12; Marcu 11:26; Luca 13:27; Romani 11:8-11; 2 Petru 2:10.

^{5†} Matei 11:12 „De la zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor se ia prin forță și cei ce se silesc pun mâna pe ea.”

^{6†} Luca 16:16 „Legea și prorocii au fost până la Ioan; de atunci Împărăția lui Dumnezeu este vestită și fiecare se silește să intre în ea.”

^{7†} 2 Petru 2:20 „Căci dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.”

2 Ioan 1:7 „Căci mulți amăgitori au ieșit în lume, care nu mărturisesc că Isus Hristos a venit în trup. Acesta este amăgitorul și Antihristul.”

Galateni 4:3 „Tot așa și noi, când eram copii, eram sub robia stihilor lumii.”

^{8†} Psalm 69:22 „Masa lor să le devină o cursă înaintea lor și ceea ce ar fi trebuit să fie pentru bunăstarea lor să le devină un laț.”

Romani 11:9 „Și David zice: ‘Masa lor să le fie făcută cursă și laț, poticnire și răsplată.’”

---

2 Petru 2:3 „Și, din lăcomie, vor face negoț cu voi prin cuvinte amăgitoare; osânda lor este de mult pregătită și pieirea lor nu dormitează.”

2 Petru 2:14 „Având ochii plini de adulter și neîncetând de păcat, momind sufletele nestatornice; având inima deprinsă cu lăcomia; copiii ai blestemului.”

⁹† Matei 7:21 „Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.”

Matei 7:24 „De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, va fi asemănat cu un om înțelept care și-a zidit casa pe stâncă.”

Matei 7:26 „Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face va fi asemănat cu un om nebun care și-a zidit casa pe nisip.”

Matei 16:27 „Căci Fiul Omului va veni în slava Tatălui Său cu îngerii Săi și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.”

Matei 12:50 „Căci oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela Îmi este frate și soră și mamă.”

[Matei 6:2, 3; 8:9; 21:28-31; 18:23-35; 19:16-21; 20:1-28, 25-29; 21:28-31, 43; 22:29-33; 23:1-33; 24:46-51; 25:14-46; 26:13, 42; Marcu 3:35]

Luca 6:31 „Și cum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.”

Luca 6:46, 49 „Și de ce Mă chemați: ‘Doamne, Doamne!’ și nu faceți ce vă zic? Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cui este asemenea: Este asemenea unui om care, zidind o casă, a săpat adânc și a pus temelie pe stâncă; și venind potopul, râul a izbit cu putere casa aceea și n-a putut s-o clatine, pentru că era întemeiată pe stâncă.”

Luca 13:24 „Siliți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă; căci mulți, vă spun, vor căuta să intre și nu vor putea.”

Ioan 3:20-21 „Căci oricine face rele urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vadă faptele. Dar cel ce face adevărul vine la lumină, ca să se arate că faptele lui sunt făcute în Dumnezeu.”

Ioan 5:20 „Căci Tatăl iubește pe Fiul și-l arată toate câte El Însuși face; și-l va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați.”

Ioan 9:31 „Știm că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși; dar dacă cineva este cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă.”

Ioan 13:15 „Căci v-am dat pildă, ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceți și voi.”

Efesenii 6:8 „Știind că fiecare, dacă face vreun bine, aceea va lua de la Domnul, fie rob, fie liber.”

Colosenii 3:25 „Iar cel ce face strâmbătate va primi răsplata strâmbătății lui... fără părtinire.”

Iacov 1:22 „Faceți-vă împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători, amăgindu-vă pe voi înșivă.”

Iacov 2:17 „Tot așa și credința, dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși.”

Iacov 4:17 „Deci celui ce știe să facă bine și nu face, i se face păcat.”

1 Petru 1:14 „Ca niște fii ascultători, nu vă potriviți poftelor de mai înainte, din vremea neștiinței voastre.”

1 Petru 1:17 „Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire după fapta fiecăruia, petreceți cu frică timpul peregrinării voastre.”

1 Ioan 2:17 „Și lumea trece și pofta ei; dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

1 Ioan 2:29 „Dacă știți că El este drept, să știți că oricine face dreptate este născut din El.”

1 Ioan 3:7 „Copilașilor, nimeni să nu vă amăgească: cel ce face dreptate este drept, precum El este drept.”

1 Ioan 3:10 „Întru aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului: oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubește pe fratele său.”

3 Ioan 1:11 „Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cel ce face binele este din Dumnezeu; cel ce face răul nu a văzut pe Dumnezeu.”

Romani 12:2 „Și să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită.”

Tit 2:14 „Care S-a dat pe Sine pentru noi, ca să ne răscumpere din toată fărădelegea și să ne curățească Să fie popor ales, râvnitor de fapte bune.”

Evrei 10:24 „Și să grijim unul de altul, îndemnându-ne la dragoste și la fapte bune.”

Evrei 10:36 „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să dobândiți făgăduința.”

Iacov 2:22 „Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și din fapte credința a fost desăvârșită?”

Apocalipsa 20:12-13 „... și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții; și morții au fost judecați după cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor. Și marea a dat pe morții cei din ea, și moartea și iadul au dat pe morții lor; și au fost judecați, fiecare după faptele sale.”

¹⁰↑ Proverbe 12:24 „Mâna celor harnici va stăpâni, dar mâna leneșilor va plăti bir.”

Proverbe 12:27 „Leneșul nu prăjește ce prinde la vânătoare, dar bogăția omului harnic este de preț.”

Proverbe 15:19 „Calea leneșului este ca un gard de spini, dar cărarea celor drepti este netedă.”

Proverbe 18:9 „Cel leneș în lucrul său este frate cu cel ce risipește.”

Proverbe 19:24 „Leneșul își bagă mâna în vas și nu vrea să și-o ducă iarăși la gură.”

Proverbe 21:25 „Dorința leneșului îl omoară, căci mâinile lui nu vor să lucreze.”

Proverbe 22:13 „Leneșul zice: ‘Afară este un leu, voi fi ucis pe ulițe.’”

Proverbe 24:30 „Am trecut pe lângă țarina leneșului și pe lângă via omului fără minte.”

Proverbe 26:13 „Leneșul zice: ‘Este un leu pe drum; un leu este pe ulițe.’”

Proverbe 26:14 „Cum se învârtește ușa pe țâțâni, așa se învârtește leneșul în patul lui.”

Proverbe 26:15 „Leneșul își bagă mâna în vas și-i este greu să și-o ducă iarăși la gură.”

Matei 25:26 „Stăpânul său a răspuns și i-a zis: ‘Slugă rea și leneșă, ai știut că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am împărțiat.’”

Romani 12:11 „În sânguință, nu leneviți; fiți fierbinți în duh; slujiți Domnului.”

Evrei 6:12 „Ca să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.”

¹¹↑ Matei 20:25 „Isus i-a chemat la El și le-a zis: ‘Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și cei mari le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...’”

Marcu 10:42 „Isus i-a chemat și le-a zis: ‘Știți că cei socotiți a domni peste neamuri stăpânesc peste ele cu putere, și mai-marii lor le poruncesc cu autoritate. Dar între voi să nu fie așa...’”

Luca 22:25 „El le-a zis: ‘Împărații neamurilor domnesc peste ele, și cei ce le poruncesc cu autoritate sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa...’”

¹²↑ Ioan 9:22 „Acestea le-au zis părinții lui, pentru că se temeau de iudei; căci iudeii se înțeleșeră deja ca, dacă cineva va mărturisii că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă.”

Matei 27:6 „Iar arhierii au luat arginții și au zis: ‘Nu se cuvine să-i punem în vistierie <o jertfă adusă>, căci este preț de sânge.’”

Marcu 7:11 „Dar voi ziceți: ‘Dacă un om va zice tatălui său sau mamei sale: Este Corban <o jertfă adusă>, adică dar, cu ce te-ai putea ajuta eu’, acela este scutit.’”

¹³↑ Afirmatia potrivit căreia Hristos a oferit o *strategie binecuvântată* prin porunca de a căuta împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui trebuie înțeleasă ca stabilirea unei **jurisdicții primare** și a unei **suveranități superioare** față de toate formele de guvernare omenească. Această strategie nu propune o reformă internă a jurisdicțiilor existente, nici o ieșire procedurală dintr-un sistem juridic pozitiv, ci afirmă existența unei **ordini constituționale transcendente**, în care autoritatea își are izvorul în Dumnezeu și este exercitată numai în limitele voii Sale.

În acest cadru, suveranitatea nu este rezultatul unui contract social, al unui consimțământ colectiv sau al unei delegări ascendente de putere de la indivizi către o autoritate centrală, ci este **preexistentă și nedeligabilă**, aparținând exclusiv lui Dumnezeu.

Împărăția lui Dumnezeu nu este constituită prin transfer de suveranitate, ci prin recunoașterea unei suveranități deja existente.

Orice autoritate umană este, în cel mai bun caz, derivată și limitată, iar în afara limitelor stabilite de Dumnezeu devine nelegitimă.

În mod semnificativ, Hristos nu a încorporat oamenii într-o împărăție prin acte juridice de tip contractual — jurămintele, legămintele civile, înscrieri sau forme de asociere coercitivă — ci a rânduit Biserica ca expresie funcțională a jurisdicției împărăției. Din punct de vedere juridic, Biserica nu este o persoană juridică creată de stat, nici o entitate care își extrage autoritatea din recunoașterea civilă, ci un corp cu **scop sacru**, a cărui legitimitate este condiționată exclusiv de conformitatea cu mandatul Fondatorului său.

Modelul instituțional al Bisericii este corelat explicit cu cel al leviților, descriși ca „adunarea din pustie” (cf. Fapte 7:38), care operau într-o **jurisdicție distinctă** de cea a națiunilor. Leviții nu exercitau suveranitate teritorială, nu colectau taxe prin forță și nu dețineau monopolul coerciției, dar aveau competență legitimă în materii esențiale: învățătură, judecată comunitară, protecție socială și slujire religioasă. Această structură poate fi descrisă juridic drept o **jurisdicție de azil**, în care oamenii puteau intra voluntar pentru a beneficia de ordine, protecție și dreptate, fără a fi supuși dominației politice.

În acest sens, Biserica rânduită de Hristos este autorizată să furnizeze ceea ce pot fi numite „servicii ale guvernării” — asistență, educație, ajutorare, mediere — dar **fără delegarea prerogativelor de suveranitate** care caracterizează statul. Hristos nu a delegat Bisericii dreptul de a impune obligații prin sancțiuni, de a colecta contribuții prin coerciție sau de a exercita autoritate unii peste alții (cf. Luca 22:25–26). Orice tentativă a Bisericii de a face aceste lucruri reprezintă o acțiune **ultra vires**, adică în afara mandatului primit.

Cheia arhitecturii acestei ordini constituționale este sistemul Corbanului autentic și ceea ce Scriptura definește drept *Religia Curată*. Din perspectivă juridică, Corbanul funcționează ca un regim de **alocare voluntară a resurselor**, nu ca un sistem fiscal. El presupune consimțământ individual, responsabilitate personală și administrare în scop sacru. Religia Curată constituie norma constituțională de bază a acestei jurisdicții, stabilind că îngrijirea celor vulnerabili nu poate fi delegată coercitiv unei autorități centrale fără a viola mandatul divin.

Prin contrast, religia publică instituționalizată reprezintă o **uzurpare de jurisdicție**, întrucât transformă dăruirea voluntară în obligație legală, caritatea în taxă și slujirea în serviciu impus. Această substituție echivalează cu o extindere nelegitimă a autorității, un act de tip *ultra vires*, atât din perspectiva mandatului lui Hristos, cât și din perspectiva limitelor morale ale delegării. În acest punct se află conflictul structural dintre Împărăția lui Dumnezeu și sistemele lumii: între o ordine întemeiată pe consimțământ moral și responsabilitate personală și una întemeiată pe coerciție și transfer forțat de obligații.

Prin urmare, strategia binecuvântată nu este o opțiune spirituală secundară, ci **criteriul constituțional** prin care se determină dacă o comunitate religioasă operează în interiorul jurisdicției Împărăției lui Dumnezeu sau a ieșit din mandatul său legitim. Căutarea Împărăției lui Dumnezeu și a neprihăririi Lui definește atât limitele autorității, cât și natura guvernării permise. Dincolo de aceste limite, orice structură — fie ea religioasă sau civilă — își pierde legitimitatea morală și devine o expresie a guvernării omenești, nu a domniei lui Dumnezeu.

¹⁴↑ Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică; căci Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

Matei 21:43 „De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei.”

¹⁵↑ Ioan 1:29 „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: ‘Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.’”

Ioan 4:42 „Și ziceau femeii: ‘Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.’”

Ioan 6:51 „Eu sunt Pâinea cea vie care S-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu este trupul Meu, pe care Îl voi da pentru viața lumii.”

Ioan 8:12 „Iar Isus le-a vorbit din nou, zicând: ‘Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.’”

Ioan 9:5 „Cât timp sunt în lume, sunt Lumina lumii.”

Ioan 15:19 „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea.”

Ioan 17:6 „Am arătat Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume; ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și au păzit cuvântul Tău.”

Ioan 17:14-16 „Le-am dat cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume. Nu rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.”

Matei 4:8 „Iar diavolul L-a dus într-un munte foarte înalt și L-a arătat toate împărățiile lumii și slava lor.”

Matei 5:14 „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe vârf de munte nu poate să rămână ascunsă.”

Matei 13:35 „Ca să se împlinescă ce se spusese prin prorocul care zice: ‘Deschide-voi în pilde gura Mea, rostii-voi cele ascunse de la întemeierea lumii.’”

Luca 12:30 „Căci după toate aceste lucruri se străduiesc neamurile lumii; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de ele.”

Matei 13:49 „Așa va fi la sfârșitul veacului: vor ieși îngerii și vor despărți <aphorizo a marca prin hotare de alții, a separa> pe cei răi din mijlocul celor dreți.”

Matei 25:32 „Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și îi va despărți <aphorizo> pe unii de alții, precum păstorul desparte <aphorizo> oile de capre.”

Luca 6:22 „Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî și când vă vor despărți <aphorizo a separa> de ei și vă vor ocări și vor lepăda numele vostru ca rău, pentru Fiul Omului.”

Fapte 13:2 „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: ‘Separați-Mi <aphorizo a separa> pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.’”

Fapte 19:9 „Dar fiindcă unii se împietreau și nu credeau, și vorbeau de rău Calea înaintea mulțimii, el s-a despărțit de ei și a separat <aphorizo a separa> pe ucenici, discutând zilnic în școala unui oarecare Tiranos.”

-
- Romani 1:1 „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, separat <aphorizo a separa> pentru Evanghelia lui Dumnezeu.”
- 2 Corinteni 6:17 „De aceea, ieșiți din mijlocul lor și vă despărțiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți, și vă voi primi.”
- ¹⁶↑ Ioan 21:17 „I-a zis a treia oară: ‘Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?’ Petru s-a întristat că i-a zis a treia oară: ‘Mă iubești?’ și i-a zis: ‘Doamne, Tu toate le știi; Tu știi că Te iubesc.’ Isus i-a zis: ‘Paște oile Mele.’”
- ¹⁷↑ Matei 19:17 „El i-a zis: ‘De ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.’”
- Ioan 14:15 „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”
- Ioan 15:10 „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.”
- 1 Ioan 2:3 „Și prin aceasta cunoaștem că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui.”
- 1 Ioan 3:22 „Și orice cerem, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui și facem cele plăcute înaintea Lui.”
- 1 Ioan 5:2 „Prin aceasta cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu, dacă iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui.”
- 1 Ioan 5:3 „Căci aceasta este iubirea lui Dumnezeu: să păzim poruncile Lui; și poruncile Lui nu sunt grele.”
- Apocalipsa 12:17 „Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.”
- Apocalipsa 14:12 „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”
- ¹⁸↑ Ioan 13:34 „O poruncă nouă vă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul; precum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unul pe altul.”
- Ioan 15:12 „Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu.”
- Ioan 15:17 „Acestea vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.”
- Romani 13:8 „Nimănui cu nimic să nu fiți datori, decât să vă iubiți unul pe altul; căci cel ce iubește pe altul a împlinit Legea.”
- 1 Tesaloniceni 4:9 „Despre iubirea frățească nu aveți nevoie să vă scriu, căci voi înșivă sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unul pe altul.”
- 1 Petru 1:22 „Curățindu-vă sufletele prin ascultarea de adevăr, spre iubire nefățărnică de frați, iubiți-vă cu căldură unul pe altul, din toată inima.”
- 1 Ioan 3:11 „Căci aceasta este vestea pe care ați auzit-o de la început: să ne iubim unul pe altul.”
- 1 Ioan 3:23 „Și aceasta este porunca Lui: să credem în Numele Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unul pe altul, cum ne-a dat poruncă.”
- 1 Ioan 4:7 „Preaiubiților, să ne iubim unul pe altul, fiindcă dragostea este de la Dumnezeu; și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.”
- 1 Ioan 4:11 „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, și noi trebuie să ne iubim unul pe altul.”
- 1 Ioan 4:12 „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; dacă ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi.”
- 2 Ioan 1:5 „Și acum te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci cea pe care o avem de la început: să ne iubim unul pe altul.”
- ¹⁹↑ Afirmația potrivit căreia Biserica trebuie să fie sistemul de asistență socială, de îngrijire a sănătății și de educație al lui Hristos nu trebuie înțeleasă metaforic, nici ca o revendicare instituțională concurentă cu statul modern, ci ca o descriere funcțională a mandatului originar al Bisericii în cadrul Împărăției lui Dumnezeu. În Evanghelii și în practica Bisericii primare, aceste funcții nu erau delegate unor structuri externe, ci erau exercitate direct prin comunitatea credincioșilor, în virtutea responsabilității personale și a carității voluntare.
- Hristos Însuși a integrat în lucrarea Sa ceea ce astăzi sunt tratate separat ca domenii distincte: vindecarea bolnavilor, hrănirea celor flămânzi, învățarea poporului și protejarea celor vulnerabili. El nu a creat instituții specializate autonome, ci a format ucenici care să continue această lucrare în mod descentralizat și relațional. În acest sens, Biserica este chemată să fie „FEMA lui Hristos” nu ca agenție birocratică de intervenție în caz de criză, ci ca rețea vie de răspuns imediat, în care nevoia este văzută direct, iar ajutorul este acordat fără mediere coercitivă, condiționare politică sau proceduri impersonale.

În mod similar, rolul Bisericii ca sistem de îngrijire a sănătății al lui Hristos nu se limitează la aspectul spiritual, ci include grija concretă pentru trup, pentru cei bolnavi, săraci și marginalizați. În Biserica primară, vindecarea, sprijinul material și îngrijirea celor slabi erau expresii directe ale dragostei frățești și ale credinței lucrătoare prin fapte, nu servicii contractuale sau drepturi revendicate prin coerciție. Această îngrijire era exercitată în cadrul comunității, prin cunoaștere personală și responsabilitate reciprocă, nu prin sisteme abstracte.

În ceea ce privește educația, Biserica lui Hristos funcționa ca sistem educațional prin transmiterea învățăturii, formarea caracterului și instruirea în viața dreaptă. Educația nu era concepută ca acumulare de informație neutră, ci ca ucenicie — formarea omului întreg, capabil să trăiască în responsabilitate, adevăr și iubire. Această educație era inseparabilă de viața comunitară și de exemplul personal al celor ce slujeau, nu de curricula impuse sau standarde externe.

Toate aceste funcții definesc Biserica întemeiată de Hristos ca o ordine socială alternativă, nu prin dominație sau competiție cu statul, ci printr-o jurisdicție diferită, întemeiată pe consimțământ moral și slujire. Biserica nu preia prerogativele coercitive ale guvernării civile, dar împlinește scopurile pentru care guvernarea există: protecția vieții, îngrijirea celor slabi și menținerea ordinii drepte, însă prin mijloacele Împărăției — dragoste, caritate voluntară și responsabilitate personală.

În acest cadru, a afirma că Biserica este FEMA, sistemul de sănătate și sistemul educațional al lui Hristos înseamnă a afirma că Împărăția lui Dumnezeu nu este lipsită de infrastructură socială, ci dispune de una vie, descentralizată și necoercitivă. Orice substituție a acestui rol prin sisteme bazate pe forță, taxare obligatorie sau delegarea iubirii către autoritate reprezintă o abatere de la mandatul originar. Astfel, fidelitatea Bisericii față de Hristos se măsoară nu prin statut juridic sau recunoaștere publică, ci prin capacitatea ei de a împlini aceste funcții în mod liber, personal și responsabil, ca expresie vie a Împărăției lui Dumnezeu în mijlocul lumii.

²⁰↑ Termenul *tun* (plural *tuns*) provine din vechea engleză (*Old English tūn*), derivată din proto-germanicul **tūnq*, având sensurile de „incintă,” „așezare mică,” „spațiu împrejmuit,” „comunitate locală protejată.” Vezi *Bosworth-Toller Anglo-Saxon Dictionary*, s.v. **tūn**; *Oxford English Dictionary*, s.v. **town**; *Etymological Dictionary of Proto-Germanic* (R. Kroonen), s.v. **tūnq*. Din aceeași rădăcină provin termenii moderni *town*, *township* și sufixul *-ton* din numeroase toponime anglo-saxone (de ex. *Brighton*, *Washington*), indicând originea lor ca unități comunitare mici, nu centre urbane moderne.

În practicile sociale antice și medievale occidentale, *tun*-ul desemna o unitate comunitară de bază, adesea compusă din aproximativ zece gospodării, legate prin responsabilitate reciprocă, pace publică (*frith*) și sprijin mutual. Vezi F. W. Maitland, *Domesday Book and Beyond* (Cambridge: Cambridge University Press, 1897), cap. 1–2; H. S. Bennett, *Life on the English Manor* (Cambridge, 1937).

Deși termenul *tun* nu apare în textul biblic, structura pe care o descrie corespunde modelului biblic al organizării poporului în **zeci**, **cincizeci**, **sute și mii** (Exod 18:21–26; Deuteronom 1:13–15), model confirmat ca principiu de guvernare descentralizată și judecată apropiată de oameni. Același principiu se regăsește funcțional în Biserica primară, care se aduna „din casă în casă” (Fapte 2:46), practica o slujire zilnică pentru cei nevoiași (Fapte 6:1–4) și funcționa ca o rețea de comunități mici unite prin caritate voluntară (2 Corinteni 9:7; Iacov 1:27).

În literatura contemporană despre adunări libere, guvernare fără constrângere și Religia Curată, termenul *tun* este folosit ca echivalent istoric și funcțional al „**zecii**” **biblice**, subliniind caracterul relațional, voluntar și neinstituțional al acestei unități de viață comunitară, în opoziție cu sistemele centralizate de autoritate. Cf. E. Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, vol. I (privind organizarea comunităților creștine timpurii); G. T. Williams, *The Free Church Report* (analiză juridico-istorică a adunărilor libere).

²¹↑ Avertismentul de a nu căuta ieșirea dintr-un sistem prin formarea unei aparențe de „adunare legitimă” prin depuneri de acte, declarații sau revendicări juridice vizează în mod direct tendința recurentă de a confunda **schimbarea de statut juridic cu eliberarea reală de sub o ordine de guvernare**. În context contemporan, această confuzie este asociată frecvent cu diverse curente și mișcări care promovează ideea de *status correction*, *reconveyance*, *state national* sau alte forme de auto-declarare juridică menite să producă o ieșire formală din jurisdicția statului modern.

Din perspectivă juridică, aceste abordări operează în interiorul aceleiași paradigme pe care pretind că o contestă. Ele presupun că libertatea poate fi obținută printr-un **act declarativ**, printr-o schimbare de categorie juridică sau prin invocarea selectivă a unor concepte de drept public, fără o schimbare substanțială a comportamentului, a responsabilității și a relațiilor sociale. În termeni constituționali, acestea nu reprezintă o ieșire din jurisdicție, ci cel mult o tentativă de **recalificare a statutului** în cadrul aceleiași suveranități, ceea ce nu afectează fondul obligațiilor și nici sursa autorității.

Din punct de vedere teologic și moral, problema este și mai profundă. Strategia binecuvântată a lui Hristos nu se întemeiază pe revendicări de drept, pe notificări adresate autorităților sau pe construcții juridice artificiale, ci pe **pocăință** (*metanoia*) — o schimbare reală de direcție a vieții. Orice încercare de a obține libertate fără această schimbare devine o formă de **auto-justificare legalistă**, analogă cu fariseismul criticat de Hristos: corectitudine formală fără dreptate trăită.

Mișcarea cunoscută sub denumirea de *State National* este relevantă aici nu ca țintă polemică, ci ca exemplu ilustrativ al acestor erori de fond. Ea promovează ideea că individul se poate retrage din obligațiile statului printr-o declarație de statut, fără a ieși însă din **practicile care produc robie**: dependența de sisteme coercitive, participarea la mecanisme de redistribuție forțată, transferul grijii pentru aproapele către autoritate și lipsa unei comunități reale de responsabilitate. În absența unei vieți trăite în caritate voluntară și slujire reciprocă, schimbarea de statut rămâne pur nominală.

Mai mult, din perspectivă juridică strictă, astfel de construcții sunt extrem de fragile. Ele se bazează pe interpretări selective ale dreptului public, ignorând principiile consacrate ale jurisdicției, suveranității și competenței materiale. În practică, instanțele și autoritățile statale nu recunosc aceste auto-declarări ca producând efecte juridice reale, iar indivizii care se bazează exclusiv pe ele se expun la riscuri legale semnificative. Din acest motiv, astfel de demersuri pot fi descrise ca **ficțiuni juridice inverse**: nu instrumente recunoscute de sistem, ci presupuneri personale tratate ca realitate juridică.

Din perspectiva Împărăției lui Dumnezeu, problema decisivă este însă alta: Hristos nu a chemat oamenii să iasă din robie prin revendicarea unui statut, ci prin **intrarea într-o altă ordine de viață**. Biserica nu este constituită prin înregistrare, notificare sau declarație, ci prin ascultare de poruncile lui Hristos și prin trăirea Religiei Curate. Orice „adunare” care există doar pe hârtie, fără slujire reală, fără grijă pentru cei nevoiași și fără responsabilitate reciprocă, rămâne o aparență lipsită de substanță, indiferent de limbajul juridic folosit.

Prin urmare, avertismentul este unul de fond: **nu există scurtături juridice către libertatea pe care o oferă Împărăția lui Dumnezeu**. Orice încercare de a ocoli pocăința, caritatea și slujirea prin artificii legale produce o falsă siguranță și riscă să înlocuiască adevărata strategie binecuvântată cu o altă formă de amăgire. Leșirea din robie nu începe cu acte, ci cu inimi schimbate; nu cu revendicări de statut, ci cu asumarea responsabilității de a trăi dreptatea lui Dumnezeu în relații reale, în adunări vii și în slujire reciprocă.

²² Deci, prin expresia *Strategia binecuvântată* se desemnează planul simplu, biblic și profund practic prin care Hristos cheamă oamenii să iasă din robia produsă nu doar de păcat în sens moral abstract, ci de lăcomie instituționalizată, datorie perpetuă și sisteme coercitive care transferă responsabilitatea personală către autoritate. Această eliberare nu este realizată prin revoltă, retragere formală, separare juridică sau negare a realităților sociale existente, ci printr-un proces continuu de pocăință, responsabilitate asumată și viață trăită în mod concret în Împărăția lui Dumnezeu.

Esența acestei strategii este rezumată în mesajul central proclamat de Ioan Botezătorul, de Isus și de apostoli: „*Pocăiți-vă, căci Împărăția lui Dumnezeu este aproape*” și „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.*” Acest triplu imperativ — pocăința, căutarea Împărăției și trăirea neprihănirii — constituie nucleul Evangheliei Împărăției, nu doar o chemare spirituală individuală, ci un apel la reorganizarea vieții personale și comunitare sub domnia lui Dumnezeu.

În acest context, pocăința (*metanoia*) nu este redusă la regret emoțional sau confesiune verbală, ci desemnează o schimbare reală de gândire, de direcție și de practică. Ea implică întoarcerea de la obiceiuri și sisteme care produc robie — participarea la mecanisme de exploatare, acceptarea pasivă a lăcomiei structurale, delegarea grijii pentru aproapele către instituții coercitive și dependența de „binefăcători” care exercită autoritate. Pocăința înseamnă, în mod concret, încetarea participării la ceea ce blestemă aproapele și îi împovărează copiii.

Căutarea Împărăției lui Dumnezeu nu trebuie înțeleasă ca aderare la un stat religios, o instituție eclezială formală, o ideologie politică sau o experiență mistică izolată de viața socială. Împărăția lui Dumnezeu reprezintă dreptul omului de a fi guvernat direct de Dumnezeu, prin conștiință și inimă, sub legea iubirii și a adevărului. Ea este trăită între oameni, în relații reale, și devine vizibilă prin modul în care aceștia se poartă unii cu alții, în special în raport cu cei slabi, nevoiași și lipsiți de apărare.

Neprihănirea Împărăției (*dikaioynē*) nu este o declarație juridică abstractă sau un statut atribuit, ci o realitate practică zilnică. Ea se manifestă prin caritate ferventă, grijă activă pentru aproapele, protejarea văduvelor, orfanilor și celor lipsiți de putere, precum și prin asumarea responsabilității personale. În acest sens, dreptatea nu poate fi separată de fapte concrete, iar credința lipsită de aceste fapte este considerată moartă.

Instrumentul practic prin care această strategie devine vizibilă și funcțională este Biserica lui Hristos. Hristos nu a instituit Împărăția prin contracte, jurăminte, taxe sau coerciție, ci a rânduit Biserica drept o comunitate vie, un „stat de azil,” o rețea de adunări libere menite să ofere ajutor, protecție și slujire fără exercitarea autorității unora peste alții. În acest sens, Biserica este descrisă drept „o formă de guvernare,” dar una radical diferită de guvernările lumii, fiind întemeiată exclusiv pe slujire, nu pe dominație.

Structura practică a acestei strategii urmează modelul antic biblic al organizării în zeci (tuns), sute și mii, unde viața comunitară se desfășoară în grupuri mici, caracterizate de responsabilitate reciprocă, slujire zilnică și rezolvarea problemelor la nivel local. Această organizare păstrează puterea jos, aproape de oameni, și previne concentrarea autorității în structuri impersonale și centralizate.

Un principiu esențial al strategiei binecuvântate este respingerea coerciției. Ea exclude beneficiile obținute prin forță, sistemele de asistență care obligă și religia publică impusă. În locul acestora, afirmă darurile de bunăvoie, slujirea voluntară și aplicarea Legii desăvârșite a libertății, în care dragostea devine motivația supremă a acțiunii.

Aplicarea reală a acestei strategii este imposibilă fără umblarea în Duhul Sfânt. Fără Duhul, structura se degradează în sistem, caritatea devine program administrativ, iar Biserica se transformă într-o instituție moartă. Strategia binecuvântată presupune oameni care trăiesc ceea ce mărturisesc și slujitori care umblă în Duhul, nu în exercițiul autorității.

Scopul final al strategiei binecuvântate este restaurarea omului ca fiu liber al lui Dumnezeu, refacerea relațiilor vii dintre oameni, formarea unei societăți care nu își devorează copiii prin datorie și exploatare și pregătirea credincioșilor pentru vremuri de încercare, printr-o viață ancorată în credință, nădejde și dragoste.

Într-o formulare sintetică, *strategia binecuvântată este calea prin care oamenii se pocăiesc de practicile care produc robie și trăiesc Împărăția lui Dumnezeu prin caritate voluntară, responsabilitate personală și slujire reciprocă, în adunări libere, sub domnia lui Hristos și călăuzirea Duhului Sfânt.*